

ואחור וכאים כריכוי צירופים וכריכוי חילופים ותמורות כו' אשר התחלקת וליש החילופי ותמורות כו' מעלילים ומסמרים על האור ביתר, ועמיש ברי"ה ייט של רי"ה רי"ט עד שגעשה הנבוא בבחי' יש שלא מערד מקורו תמורת כו' וי"ע מה שבנין המל' הוא מהנבחרת, כי ענין הנבחרת הוא בחי' תמצום להעלים ולהסתיר את האור, ולכן המל' בנינה מהנבחרת הן מה שצמצם בחי' המל' היא בבחי' רוממות והתנשאות ובבחי' הסתלקות מהנבואים שודע בחי' הנבוא כו' הן להיות התחלקות האותיות ודיבור הוא ע"י הנ' כידוע ומבואר בפ"מ, כי ענין התחלקות הוא בחי' הפירוד והפירוד שזה ע"י הנבוא דוקא כו' וי"ש גיגוד מלכותו יאמרו ונבחרתו כו' פי' כבוד מלכותו הוא בחי' מל' דאצי' כמו שהיא בבחי' ריכוי התחלקות האותיות והצירופים שזה הנקי כבוד מלכותו, וצבדו בגימ' ל"ב והן בחי' ל"ב ר"ה שבמל' דאצי' שזה ל"ב פעמים אלקי' שנו במע"ב והיינו בחי' התחלקות במל' בדרך כללית ואח"כ מתחלקים מלבב"ג א"ל לפי"ט פרסיות עד אין שיעור, וכידוע של"ב נתיבות הללו שחם חל"ב אלקי' דמע"ב ר"ה כוללי' כל הנבואה ומתחלקי' לריכוי צירופים כו' וכבחי' שיקפי התחלקות הזאת זהו ע"י בחי' הנבחרת כו' כמ"ל, ע"א הנבחרת יריכוי שבכרי להיות בחי' כבוד מלכותו שיהי' תחתית הנבואים דבי"ע והי"ו נציאות יש וכריכוי התחלקות מאד דמה לבו מעשיר ומה גדלו כו' נמשכ"ל שזה ע"י ריכוי התחלקות האותיות והצירופים דמ"ל כו' וזהו זהו ע"י נבחרתו דוקא שיעי' שבנינה מהנבחרת ע"י אפי"ל התחתית העליונה והנבואים דבי"ע והו"ו מה שמחלים ומשבחים בחי' הנבחרת כי בכרי שיכוי כבוד מלכותו זהו ע"י ונבחרתו כו' וע"י דוקא געשה התחתית העליונה ה"ו, ומכ"ז יובן מה שבבואה נקי יש מאין לפי שהתחתית היא בדרך אין צדד, כי בהמקור והמות לא יש מצאות היש כלל והוא בבחי' תכלית הרחוקות שהוא אלקות ממש ועשי' נקי אין דלוינו שהוא בבחי' העד הנציאות לגמרי כו' ומבחי' אין נעשו נבואי' בבחי' נציאות יש, ואין זה בדרך השתל' ע"ע ר"א בדרך אין ערד ועשי' נקי כריאות יש מאין כו'.

בס"ד, ש"ת, דס"א

מן המיצר קראתי יי"ה ענינו כמרחב יי"ה, וצ"ל מי"ש יי"ה למה לא נא וי"ה, והנה כ"ס שערי צדק א"י רי"ה הוא עולם הרחבות שאין שם מצריות וע"א ענין במרחב יי"ה שנגיע נשי"י למקום שאין שם מקטרג ומזיק אלא כולה חשק ומנוחה, ואין שום מצריות כלל ואדרבה כל המצרבים והמעיקים מתבטלים כו', ועיקר גילוי זה יהי' לפי"ל, דבחי"ג כתי' כל ריחסי' השינוה בין המצרים מקום המיצר שיש מצרים ומעיקים כו', אבל לפי"ל דבחי' יי"ה יתאחד בירושלים כתי' המל' ואו כל הצורדים כלים והולכים להם, וי"ש

כו', וגם הביטל שלהם מי"ש וצבא השמים לך משתחוים הוא בחי' ביטל ויש לבד שבהיטל הם ג"כ בבחי' יש כו', ולכן כאשר השייט הקב"ה אצבעו והקטנה שהי' הגילוי עליהם מבחי' מל' דאצי' יותר מכפי חזקו הקצוב להם הנבטל ונערד מציראום לגמרי, ולא כמו הע"ס דאצי' שייכולי לקבל גם הוסי' אורות שונמשך בהם ע"י חומ"צ כו' כמ"ל והיינו לפי שחם אלקות כו' כמ"ל, אבל נבואים דבי"ע אינם יכולים לקבל גילוי יותר מהאור המצומצם ומוסתר בהם, והיינו לפי שחם נציאות יש ממש לכן אינם יכולים לקבל גילוי אלקות כו', והנה התחתית הי"ש דבי"ע זהו התחתית גמורה שאין התחתית בדרך ע"י"ע כמו בע"ס דאצי' שהיו כלולים תחלה בהעלם ויצאו מן ההעלם אל הגילוי כו' כמ"ל משא"כ מצאית הי"ש לא הי' כלל תחלה במקורו, כי קודם שנתהווה הי"ש לא הי' מצאית יש כלל דבאלקות הי' אינו שייך ענין הישות כלל וכלל, ומה שנתהווה בחי' יש הי' התחדשות גמורה שלא הי' במקורו כלל כו', והנה דהתהווה לא הי' במקרה ח"י ר"א בכונת המכוי שנתעורר תחלה בראון כב"י על ענין הכריאה וכמא' כד סליק ברעותא למברי עלמא כו', דברצון זה הי' כלול כל הפסטים שנתהו אה"כ כו', ולכן נקי המל' לפעמים בשם אבן וסלע ולפעמים בשם עפר ולפעמים בשם שושנה כו' ולפעמים תפוח כמ"ש כהפוח בעצי הי"ע כו', והיינו בחי' דאצי' הכליפים בו שהוא מקור דאצי' דבי"ע כו', מי"ס זה שכלול הכל במל' היינו בחי' הרחוי של הנבואים לא בחי' הי"ש הגשמי ממש שזה לא הי' כלל במל', והמשל בהו ידוע כמו הכנה בית עדי"ם שבהחלה הוא חושב כמתשבחו אה"כ הכי"ת א"ד שרדי' באבנים ועצים ועפר וצירי החרדים וכדומה ומהמח' והצירי שעושה בפשו בא לייזי פועל, דלולא שרדי' מצירי את הפנו תחתיה במשבתו ולא הי' חושב בו לא הי' בא לייזי פועל כו' כמ"ש במא' ומ"ס הי' מה שכלול כמתשבחו הוא רק הציר הרחוי של הפנו לא הפנו ממש דהאבנים ועצים כו' לא יש כמתשבחו כו', וכדוגמא כזאת יובן למעלה שעלה הכל בראון ומ"י בבחי' מל' היינו בחי' הרחוי של הנבואים אבל מצאית הגשמי שלהם לא הי' כלל כלל בבחי' מל' דאצי', ונתהווה נציאות חדשה ממש שבאין ערד כלל לגבי מקורו דגשמיות ורחוקות אינן בערד ולי"ז כלל, ונתהווה מבחי' מל' דאצי' שהוא בבחי' תכלית הרחוקות בחי' אלקות ממש נתהווה מהו מצאית נבואים שהן בבחי' תכלית הישות כו' כמ"ל שזהו באין ערד כלל כו', וכבדי שיהי' התחתית כו' שבאין ערד לנבי מקורו זהו ע"י שהתהווה הי' ע"י בחי' ריחוק, והי"ע בחי' הרומם והתנשאות שבמל' וכמ"ש המלך המרומם לבדו דבחי' מל' מרומם ומנושא מנבואים וע"י נעשו הנבואים בבחי' יש, והנה ההתנשאות היא בחי' העלם והסתר שבה מתעלם ומסתתר האור כו', וגם האותיות דמ"ל מעלילים ומסתירים על האור דהאותיות דמ"ל הם בחי' אותיות הדיבור שהן אותיות בבחי' יש, וכמו ע"י"ט אותיות הדיבור למשה שהן אותיות מורששים כו', ולזאת כתי' שות האותיות מעלים ומסתיר יותר כו', ובפרט שזאתות הן בבחי' ריכוי התחלקות דהתי אבנים כונות שתי בתים כו' כמ"ל, וכידוע בענין רל"א שע"ים שמתגלים * פנים

ול"ז כ"י, אבל להיות המשכה שבאין ערוך א"א להיות מהאר וסדר השתל' כ"י, כ"א מבחי' עצמות אא"ס שלמעלה מסדר השתל' דלגב"י, הכל שווה יכול להיות גם המשכה שלא מסדר והדרגה שיהי' ההזוהו שבאין ערוך כ"י. והו' הטעם מה שבחי' מל' דוקא מהוזה מאין ליש משום דערוך תחלתו בסופן וסופן בתחלתו, דבחי' מל' שהיא סודכ"ד דאצי' שרשה מבחי' תחלה דסוף מעשה דוקא עלה במח' תחלה, וכידוע ושרש המל' הוא מרד"א וכמא' מראש ומקדם נסוכה ושרשה מבחי' ומקדם אשר לא נעשה כ"י, וכמ"כ כשאצלה בחי' המל' בע"ס דאצי' יש בה נעיצת החולה יותר מבראש הממששט, ראש הממששט הוא בחי' חכ' שהוא ראשית ההשתל', ויש כוונה נעיצת החולה במל' יותר מברוכ', דלכן החכ' אינו מהוזה מאין ליש, וכי"ל דמח' ולמטה ההמשכה בבחי' השתל' ע"ע כ"י, המל' מהוזה מאין ליש והיינו מפני שיש בה דוקא כוונה נעיצת החולה שהוא בחי' חכ' ששלמעלה מהחכ' כ"י, ובאמת שרש האמית' של ההזוהו מאין ליש הוא מבחי' עצמות א"ס ממש וכמ"ש באבתיק סי' כ' ד"ה אותו וחיותו חו' דא"ס עצומה' שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עולל מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בבית ויכולתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסבה והקדמת ליש הזה כ"י, דכח הזה להיות מצאית יש מאין בלי שום עלה וסבה ואינו עולל מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו לכן ביכולתו להיות ג"כ באופן כוח כ"י, ומה שהזוהוזהו בפועל הוא מבחי' מל' הוא מפני שבחי' מל' מושרשת בעצמות א"ס ממש וכידוע דשרש המל' הוא למעלה מכל ה"ס, וכאשר נאצלה ספי' המל' יש בה מבחי' העצמות דוקא ובהו זה בחי' המל' מהוזה עולמות ונבראים מאין ליש בבחי' ההזוהו באין ערוך להיות מצאית חוש שלא הי' קודם כ"י, והו' ג"כ הטעם מה שבמל' יש בחי' ריבוי החלקות הפרטים וריבוי ההתרחבות עד אין קץ ושיעור, דהתרחבות הזאת היא בבחי' מל' יותר ורבה מהמחודדי' שלמעלה ממנה כ"י, וכמו שאנו רואין בחוש דכאשר אור השכל בא בדיבור או הוא מותרת ומתרבה ביותר הריבה מכמו שהי' קודם שנמשך לדיבור כ"י, דכמ"ל הוא למעלה דכשבא האור השפע באותיות הדיבור העליון בחי' מל' שנק' עיר אלקיטו כ"י כני"ל שיש דוקא מתרחב ומתרכב האור ביותר וכא' בריבוי החתלקות מאד בריבוי הצירופים שמות נמתו ריבוי הנבראי' דכ"י עד דצח"ם שלפניה שיש בהם ריבוי עד אין קץ ושיעור כ"י, שיש בהו' ב' הפכים שאם הייתם בבחי' החתלקות פרטים מוגבלים ומחולקים זמ"י בבחי' יש כ"י, ומ"ג הם בריבוי עד אין קץ בבחי' בלי גבול כ"י, ובפרט לעיל דכתי' החיבבי מקום אולד דאחל הוא בחי' מל' וחתי' לעיל בבחי' מרחב בלי גבול ממש וכמ"ש פירות חשב ירושלים בלי חומה, דענין החומה הוא שמגביל את העיר שתהי' המפסוטה בבחי' גבול עד מה תבוא כ"י ולעיל פירות חשב שמתהי' בבחי' בל"ג דעתידה ירושלים שמתששט בכל א"י כ"י, ולכאן הלא בחי' מל' היא סופא דכ"ד שמקבלת מהפסי' שלמעלה ממנה ואין ימצא בחי' החתרחבות במל' יותר באין ערוך לגבי המודדי' שלמע' כ"י, וכן הוא בבחי' עליית המל' כשתיא עולה מלמלמ"ע

הרוחני מקום אולד שיהי' בבחי' המרחב כ"י, ומעין זה הוא גם עכשיו בבנין המל' שנעשה בר"ה וע"א עניו במרחב י"ה כ"י, ולהבינ' זה הנה נתי"ל דבריאית והזוהו העולמות הי"ז החזות חדשה בבחי' החדשות * גמורה שעשין נקי בריאית יש מאין, והזוהו זו היא מבחי' המל'.

ורגה ירוע דכ"ה"ה אז זמן בנין המל' ולהיות שבי"ה אז מתחדש העולם מעיקרו לזאת צריכים לחדש או בחי' המל' בכדי שיזמשך הנגלו' בעולם, ובחי' בנין המל' הוא עיי' תקיעת שופר וע"י ה"ט ברכות דמוסי דר"ה שאומרי' עשרה פסוקי מל' וברנות ושופרד', הי"ש בוהו דענין התקיעות הוא לאתקנא כורסי', דהנה כורסי' הוא בחי' המל' שנק' כסא וכמ"ש וישב ה' למלך לעולם דבחי' מלכותו הוא בחי' ישיבה דישיבה היא על בני הכסא, והענין הוא כמשנתל' דמל' בנינה מהנברות שהוא להעלים ולהסתר את האור בכדי שיוכלו להיות נבראים בבחי' יש ודבר נפרד * והו' ג"כ ענין הכסא שהוא בחי' הכיסוי והחסות להעלים את האור כ"י, ועשין נקי' המל' כסא, ולכן תקיעת שופר שעיי' נעשה בנין המל' הי"ז לאתקנא כורסיא בחי' הכסא כ"י, אמנם ענין בנין המל' שבר"ה אין הכוונה בהו' להיות בחי' תהבורת הצמצועים להעלים בחי' שבר"ה אין הכוונה כ"י, אלא הכוונה הוא לתקו' בחי' תהבורת והצמצוע שיהי' בבחי' גבורות ממותקות והיינו שיאייר בחי' גילוי אור"ס במל' שהנבראים דכ"י יחיי בבחי' ביטל כמצאיות, אשר אמיתית הניטל דנבראים דכ"י הוא למעלה יותר ורבה גם מהביטל דאצי' כ"י וכמשיטת וביאר הענין הוא דהנה באמת הרי ענין הבריאה יש מאין הוא דבר נפלא הרבה יותר מענין ע"י, דהנה ע"י הוא מה שמחות דבר שבערך העילה הי"ז אין זה נפלא כ"י, ולכן יש ענין ע"י גם באדם למטה ומה החזות המורה מן השכל וכן מחוד"ם שהו' כדוד ע"י כ"י, אבל בריאה יש מאין שימתוה מצאית יש מאין ואפס המוחלט שהו' כאין ערוך כלל הי"ז דבר נפלא מאד שהוא למעלה מגדר השגה לגמרי שאין לנו ע"י שום ציור שכלי כלל לפי שאינו נמצא כלל בחוק הנבראים כ"י, ובאמת כח והזוהו שיש במל' שרשו הוא מבחי' עצמות אור"ס שלמעלה מהשתל' הע"ס דאצי' כ"י, וכמ"ש כל אשר חפץ ה' עשה דהזוהו הי"ש הוא מבחי' חפץ ורצון ה' כ"י, דלהיות תהויות כו' שבאין ערוך דהיינו שמהלחיות יתוהו מצאיות גמשי' תו' רק בכת הא"ס שהוא כל יכול לזוהו גם תהויות כו' הענין הוא דהנה האור וסדר השתל' הוא שבא בבחי' צמצום להיות בבחי' התלבשות בכלים בבחי' אור פנימי כ"י, ולכן אופן המשכו הוא דוקא מסוד והדרגה שאו' יכול להיות נתפס בבחי' התלבשות בכלים כ"י והו' שהמשכה היא בבחי' ע"י שהו' בערך

(*) (ראו דוקא שייך ענין המלוכה דאין מלך בלא עם שהם בחי' עוממות נבראים נפרדים דוקא כ"י).

אח"כ בבחי' המשכה והתגלות בבחי' קו ושטה כו'. והנה מה שמתגלגל ומתקצר בהתקדוה בכדי להתגלות כו' זהו בחי' חיצוניות אור הראשון כו'. וכידוע דבהאור והשפע כמו שהוא בעצמות המשפיע קודם שצמצם א"ע כו'. יש בה ג"כ בחי' פנימיות וחיצוניות, דבחי' פנימיות הוא בחי' עצמות האור שאין לוה שום שייכות אל המקבל כלל שאינו בערכו כלל וכלל, ובחי' חיצוניות הוא שיש לו איות ועד ושייכות אל המקבל להתגלות כו', אמנם כמו שהוא בעצמו השייך אל החולת היינו מה שעתידי להתגלות כו', אמנם כמו שהוא בעצמו גם החיצוניות היא בבחי' תוקף האור והגילוי לפי כחו העצמי ואינו ניכר כ"כ בין הפנימיות להחיצוניות שבו כו', וע"י הצמצום שמעלים כל האור בעצמו נעשה והבלדה בין הפנימיות להחיצוניות, ובחי' חיצוניות האור בא בתקופה אחרת הכוללת הכל בבחי' גילוי והקו באופן שיוכל להתקבל אל המקבלים כו', גבול כו' ומש"ז בא בבחי' גילוי והקו באופן שיוכל להתקבל אל המקבלים כו', והגם שהתקדוה היא בבחי' העדר ההתפשטות והגילוי ומ"מ יהי' ממנה דקא והגם שהתקדוה היא בבחי' קו ושטה שזה היסוד עצם ענין התקדוה היינו הגילוי וההתפשטות בבחי' קו ושטה שזה היסוד עצם ענין התקדוה היינו מצד שהוכונו בהמשפיע בצמצום זה הוא בשביל ההשפעה אל המקבל שבשביל זה הניתן וסילק א"ע, כ' אם לא היה הכוון בההשפעה להמקבל הרי לא היה מצמצם א"ע כלל כו' כ"א מפני שרצונו להשפיע אל המקבל צמצם א"ע והשאר כו' שיעור שיוכל לבוא בבחי' גילוי אל המקבל כו', ולכן התקדוה היא ג"כ בבחי' הירוי לגבי הקו (ועמ"ש בשעתידי פ"י ד"ש והפירוש בין נקדוה סתם לנקדוה הירוי אם היית ששיניהם אינם בבחי' גילוי ומ"מ אינם שוים, דנקדוה סתם הוא שענינה להעלים את האור ולהיות בבחי' העדר ההתפשטות והגילוי, אמנם נקדוה הירוי הרי אדרבה היא מקור הגילוי, שה"ה כה הירוי על פסח זה (אף שהפסח הוא ג"כ כלי עדיין אין נפ"מ בזה) וא"כ ה"ה מקור גילוי פסח זה אלא שהוא בעצמו הוא למעלה מבחי' גילוי עדיין לפי שהוא כה הירוי ועצמי עדיין ולכן הוא בבחי' נקדוה בבחי' העדר ההתפשטות והגילוי, אבל הוא מקור שממנו יהי' הגילוי כו', והתקדוה הזאת של המשפיע יש בה ב' הענינים שהיא בבחי' נקדוה להעלים את האור והיינו שכל האור הקודם הגל"ג יוכלל בנקדוה אחר מקור ההמשכה והגילוי לפי שסיבת הצמצום הוה בהתקדוה הוא מצד להיות משפיע להיות אח"כ השפע אל המקבלים, לכן היא בבחי' הירוי רצון המשפיע להיות אח"כ השפע אל המקבלים, לכן היא בבחי' הירוי שמונה ה"י המשכת הקו כו'. והנה הקו ציורו הוא אפי' שבראשו יר"ד והיא התקדוה שממנו נמשך הקו כנ"ל, והקו נמשך ביושר מלמעלה"ט בלתי נוסה למוין ושמואל ואינו בשטה שה"י מן הקו ורוחב כנ"ל, כי האורך ורוחב נק' שטח והקו הוא למעלה מן השטח שה"י מן הקו ורוחב כנ"ל, כי האורך ורוחב נק' שטח דלכא"ה, והיינו שאותו הפסח שהוא בגובה למעלה ה"ה נמשך אל המורד וכמו אל הנמוך, והיינו שאותו הפסח שהוא בגובה למעלה ה"ה נמשך אל המורד וכמו אור שכל הנמשך מן המשפיע אל מקבל קטן שהאור יורד ונמשך ע"י והלכשות במשלים והצעות כו', דהמשלים וההצעות הם מודרי' אחר מודרי' אבל בכלם הוא אותו הפסח ממש, שבחולת ה"ה מליבשו בהצעה אחת אח"כ בהצעה שלמה מזה הקרובה אל המקבל יותר עד שבה לפ"ע המקבל להיות

ה"ה ג"כ למעלה מכל הפסי' וכמ"ש בזהר בענין זקא וזקא שזהו מה שהמלי' אודיריקת לעילתה ועמ"ש בזה"א דכ"ד סע"א וכד' איהו סליקת כבודו כו' איהו תנא דכל רישין סלקא ובגונה מלאכי' אמרין א' מקום כבודו כו' איהו תנא כרישא דאלף כו', וידוע דאלף הוא בחי' כתר התנא כרישא דא' י"ל שהוא בחי' פנימיות הכתר, וזהו ג"כ ענין א"י מקום כו' שהוא כשהמלי' עולה בבחי' פנימיות הכתר כו' וכמ"ש במ"א * ואז היא בבחי' עשרת בעלה למעלה מהמ"ס העליונות כו', וכמו בעל"א * ומהו בעל"א הוא עליית המלי' עד דבמנחה דשבת ה"ה עולה בבחי' ג"ר דעתיק דלכן אמורים אז ואני תפליה לך עת רצון דתפלה שהיא בחי' מלי' עולה בבחי' רעוא דכל רעווין כו', וכמ"ס הוא בעליות דר"ה ויהי"ט דבעילת דיהו"ש ה"ה עולה בבחי' פנימיות עתיק למעלה ממשל אורות הגאעלים, דאורות דאצי' נמשכים בבחי' א"א כידוע, ועליות המלי' היא בבחי' עצמות א"ס שלמנחה גם משרש ומקור הקו כו', שר"ע מה שאמורים בבחי' ג"ה ויהי"ט המלי' הקדוש שהוא בחי' קודשת העצמות שהוא מלי' חשיך לעולמות והוא בבחי' התבשואת על עם כו' והיינו בחי' העיגול שלפני הקו שסובב ומקיף כללות ההשקף שמתקן מרות"ד עד סוכ"ד כו', והיינו לפי ששיעורו בעצמו בכך כל מה שעתידי להיות נפועל כו' ומש"ז נעשה בבחי' סוכ"ד ומקיף לעולמות להיות כולל כולם כו', אלא שהתכללות הזאת היא בעל"ס והכל למעלה מבחי' הצמצום כו' והמשך נמשך הקו בבחי' גילוי בפנימיות לאחד הצמצום כו', אבל ענין בחי' המלי' הקדוש הוא בבחי' פנימיות וצמצום א"ס שסורומם ומנושא מצ"ע כו', ועו"א אדון עולם אשר מלי' בסורם כל יצור נבד"א כו', והיינו בסורם שעלה בחי' רצון לרצון להחיותו כו', וכן בעליות דלעתידי דבחי' מלי' התעלה בעצמות א"ס ממש וכמ"ס ובינו השלישי יקימנו ונחי' לפניו כו' שאז התי' קימה לבחי' מלי' למעלה ונשי' למטה להיות ונחי' לפניו ממש כו', דלכא"ה כ"ז אינו מתן איד חתי' עליית המלי' כ"כ למעלה מנחי' מבחי' מקור המשפיע בבחי' מלי' מושרשת יהי' בה החתרתוב * ביומר כו' כנ"ל, אך כ"ז הוא לפי שבחי' מלי' מושרשת בעצמות א"ס ממש ויש בה כח העצמות דמשו"ז יש בה דקא התחתותוב בבחי' כ"ל"ג ממש כו'. וביאר הענין הוא דהנה ידוע שיש ג' מודרי' נקדוה קו ושטה דנקדוה היא מקור הקו וקו מקור לשטח, הממשל בזה מהמשפיע אור מן המשפיע אל המקבל כאשר אור השפע היא באין ערוך לגבי המקבל וא"א שיומשך כל אור השפע אל המקבל שלא יוכל לקבל כלל, הנה בהכרח שהמשפיע יצמצם ויעלים בעצמו אור השפע וישאר רק בנקדוה לבד דנקדוה זו כוללת בתוכו כל מה שעתידי להיות נמשך אח"כ בהקו והיינו שהאור הקודם הוא בלתי מוגבל ה"ה מתעלים ומתקצר בנקדוה זו בכדי שיוכל לבוא

(* בד"ה וירד העיט כו').

החתרתוב : היה בגימטריק ואצי"ל : התחתותוב

כר. והגם דבעליה הוצון הרי עלה ברצונו ית' להיות כתי' השטח בכתי' התפשטות והתרחבות דוקא שזוה"ע העולמות כתי' מי"ט בכתי' הקי בעצמו אין בו כתי' השטח ער"ן, כי גם מה שגמנשך בכתי' קיזן שזם בכתי' קי הזמין חו"ק וקו השמאל בג"ה כר' אין זה כתי' השטח כי הוא רק עצם א' שמחלקת לכמה ענפים כמו ענפי האילן שאין זה נק' שטח כלל, וכמו נהר שמסתעף לכמה נהרות וכמ"ש וגזר יוצא כר' ומשם יפרד והי' לר' ראשים שהן ר' נהרות כר' הרי אין זה שטח כר', דנהר לגבי מעין הוא שטח הוא מה שהמעין מופשט ומתרחב וענשה גזר באורך ורוחב כר', וכמו"כ יזבן בכתי' הקי מצי"ע גם מה ששטח הוא רק הסתעפות לכל כר', וכמו"כ יזבן בכתי' הקי מצי"ע גם מה שמחלקת לר' קיזן אין זה כתי' שטח (וגם י"ל דעיקר ענין ההתחלקות בחקיון הוא ע"י התרחבות הכלים כר') כ"א ענין השטח הוא כתי' הכלים שמתחילים מן הקי, דהכלים הם בכתי' שטח, דכל ענין הכלים הוא להיות בכתי' התיישבות ותפיסת שזוה"ע האורך ורוחב כר', והתחיתום כפועל הוא מהקו כר' כמשגת"ל, והקו הוא המודד מידת הכלים באיזה אופן שיהי וכנ"ל במשל דמדריית האותיות באר"י כר' ונמשך בהם האור בכתי' התיישבות ותפיסת שזוה"ע השטח כר'. והנה ידוע דעיקר השטח הוא בכתי' מל' דוקא להיות כי המל' היא סוכ"ד והיא עיקר כתי' המקבל שמקבלת מכל הספי' שהן כתי' הגי' קיזן ועיקרה הוא בהקו האמצעי שהוא כתי' עיקר הקו הנמשך מלמעלה"ט כריכרי פרטים אלא שהמה בו בכתי' פשיטות עדיין ובכתי' נקודות לכו כר' דמשי"ץ נק' כתי' המשכה היולית עדיין כר' כנ"ל, וכ"ז בא כמל' בכתי' התיישבות בהתפשטות והתרחבות, כריכרי האותיות והציונים כר' כי גם הכלים חיות לפי שהן במדרי' האור עדיין כר' כמ"ש במ"א, ואפי' כלי המוחין שהן חיות לפי שהן במדרי' האור עדיין כלים ממש להיות בכתי' התיישבות והתפשטות כר' ולכן נק' ו"א בשם קוב"ה שהוא בכתי' קדוש ומובדל עדיין כר', כ"א עיקר הכלים הן במל' שבהם בא האור בכתי' התיישבות, והיינו שכל מדרי' בא במל' בכתי' התפשטות והתרחבות כר', ולכן היא עיקר כתי' השטח כר'. ובתשטח זהו דמל' מוגלה כח עליון יורר מכללות גילי הקו שמשפיע במל' כר', והיינו דמל' השטח הנעשה ע"י הקו יש בו כח עליון יותר מן הקו כר' והענין הוא דהנה מה שעלה ברצונו להאציל ולברוא כר' הוא העולמות הוא כתי' התפשטות והתרחבות דוקא כר' שהוא מה שעלה ברצונו שיהי' כתי' התיישבות אורח כללים דוקא כר' שהוא כתי' השטח דמל' דוקא כר', ולכן יש במל' דוקא ריכרי ההתחלקות (וככלל בכתי' ההתפשטות והתרחבות כר', ולכן יש במל' דוקא ריכרי ההתחלקות) (וככלל בכתי' ההתפשטות והתרחבות דוקא כר') הריכה יותר מבהקו המשפיע במל', שהוא מפני שבכתי' מל' נמצא

(ומה שאותו רכריכין הם בכיפה י"ל שזוהו כתי' השטח תכלית מוגבל כר' שיתח'.)

נתפש בכליו וחשויו כר', אבל האורך של הקו הנמשך מן הנקודה אינו באופן כזה כי ענין הקו שמתגלים כל הפרטי' שבהנקודה והם יודרי' ונמשכים מלמעלה למטה היינו מדרי' אחר מדרי' היינו לפי שבהאר שבהנקודה יש בו כל המדרי' האלו הם בכתי' מדרי' זו למטה מזה, אלא ששם בהנקודה עומדים כולם בהשוואה, אינו להיותם מדרי' זו למטה מזו לכן כשמתגלה בחקי ה"ה בא מלמעלה"ט היינו מדרי' אחר מדרי' למדרי' כר', אבל הפרט התחתון אינו אותו הפרט העליון כר', והנה שהקו הזה הוא מוחיבור נקודות כר' כמ"ש בכתי' עצמיים ופשוטים כר', וזהו שהקו הזה הוא מוחיבור נקודות כר' כמ"ש במ"א (ועמ"ש בדי"ה של ר"ה רנ"ט במ"א ביים השמצע"צ, וכד"ה כל הנהגה רנ"ב), והוא כתי' המשכה היולית עדיין כר', ואמנם מן הקי נעשה השטח והוא ע"י הפסק הקו לחלקים דוקא וכמו האותיות שגומדים בקיזן מופסקים במורה ומכיון לידום כר', שהוא כר' קיזן ברוחב וק' א' באורך באמצעיות * במורה וגבול וכמו אות ב' שהוא כר' קיזן באורך כר', וכן כל האותיות שהן קו כותאי וי"ד בסופו ר' קו ברוחב וקו באורך כר', וכן כל האותיות שהן כתי' השטח שגומד ע"י הקי כר', בהשפעת השכל הוא כמו שמשפיע השכל אל המקבל בכמה משלים והצעות ובריכרי הפרטים שיש בהשכל שז"ע השטח דאורך ורוחב שבא בכתי' תפיסת כללי המקבל, והכל מודד ומוגבל לפי אופן פרט השכל הזה כמו שהוא כתי' מקור השטח, שלא יזבן למעלה דהנה תחלת המל' ה"ל אור עליון פשוט ממלא כל המציאות כר' ולשעלה ברצונו הפשוט להאציל ולברוא את העולמות הרי בכתי' הרצון הזה עלו כל הפרטים שהיו בעולמות מורכ"ד עד סוכ"ד, והי"ע מה ששיעור בעצמו בכח כל מה שעמדו להיות בפועל כר' דבאוא"ט עצמו הוא כתי' האור השייר לעולמות כר', אבל כ"ז הוא בעצמתו עדיין ומבין שאין שם הבדלה בין כתי' הפנימיות להציוניות כר', כי כל ענין הבדלה הוא כתי' הגבלה ובאוא"ט אינו שייר ענין ההגבלה כלל וכלל כר', וכללות האור הוא בכתי' א"ט ובכתי' בל"ג ממש כר' ובכתי' שיהיו העולמות צמצם עצמו וסילק אורו הגדול עז"צ והוא שמתעלים ונפסק האור הראשון שנכלל בהמאר כידוע, ונשאר רשימה והיא כתי' נקודה א' הנכללת כל כתי' האור הראשון בכתי' העלים ובהעדר ההתפשטות לגמרי שכבה נגבל ונתמצר האור הנכלל גבולי שבא בכתי' גבול כר', וממנה נמשך הקו שהוא כתי' המשכה וגילי כר'. והגם שזה היסד הנקודה הנ"ל שהוא בכתי' העדר ההתפשטות כר', הנעין הוא להיות שסיבת הצמצום הוא בשביל ההמשכה והגילוי והיינו שיהגלו הפרטים שעליו ברצונו הפשוט כתי' בכתי' השפעה בכח כר', ומאחר שזוהו סיבת הצמצום לכן היא ג"כ בכתי' נקודה היולית להיות נמשך מן הנקודה כתי' הקו שמגלה הפרטים שהיו בהשפעה כר', אלא שבהשפעה בכח הוא כתי' כתי' בלי גבול והקו בא האור בכתי' מדה וגבול מצד הרשימה כר', והקו נמשך ביושר מלמעלה"ט עד כתי' מל' דאצי', אמנם הוא בכתי' המשכה היולית עדיין ואין בו כתי' הנטי' לאורך ורוחב בכתי' שטח

אותו : כ"ה בגמ"ס"ק ואצ"ל : אות ג.

כן הוא בכל השערה בהכרח שיש בו איזה ענין הנבלה דהיינו שהוא באופן כר וכך כר. אמנם בחי' רבי בשטח הוא בחי' שטח הנבלה מובל שאין לו גדרים כלל והוא בעצמות המשפיע קודם שמצמצם א"ע בחי' נקודה וקו וגם קודם ששיעור בעצמו בכח כר' לפי שאינו בגדר שפע אל המקבל, וגם בו בעצמו אין בו בחי' ההשערה באיזה אופן שיהי' לפי שאינו בבחי' אר ושפע כלל גם בעצמו כר' כ"א בחי' העצם מצ"ע שהוא בחי' מרחק הנבלה מובל, וכמו מרחק השמים שאנו או' ונשתותנו שבח כמרחבי רקיע הרי רוחה חריקע אינו בחי' החלקות פוסים שהרי אין בו ענין הפרטי כלל דמה שאנו מחלקי אותו לש"ס מעלות הרי באמת אין בו בעצמו החלקות הזאת כלל והוא עצם פשוט במרחק בלתי מובל כר', וכמו מרחק החתום שאינו נעשה מן קעיינות להיות מובל לפי שטח אופן המעיינות הנובעים בו כר', כ"א הוא בחי' מרחק עצמו ה"ה בחי' שטח בלתי מובל כר', והדוגמא מזה יובן למעלה דהנה בחי' הקו הנמשך באו"ס הגם שנמשך מהאו"ס שלפני הצמצום מ"מ ה"ה בא בחי' מרח וגבול מצד הרשימה כנ"ל, אמנם גם בחי' עליית הרצון ומה ששיעור בעצמו בכח כר' ה"ה בחי' מקור למקור להגבלה כר' שהרי הוא ששיעור בהשערה על כל מה שעתיד להיות בבחי' נקודה קו שטח ולמשו נמשכים כלל וכלל וכמא' הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו לפי שאינו לעילמות כלל וכלל בגילוי כר', אבל בחי' עצמות א"ס ה"ה אינו בגדר שייכות בגדר מקור למקור כלל לעולמות כר', והגם שכל בחי' האורות והגילויים נמשכים מן הצצמות, והו רק מה שנמצאים בגדר המשיכה כלל וכל הגילויים הנמצאים הממשיך הגילויים כי הצצמות אינו בגדר המעיינות הנמצאים מהחזים הרי אין מסוג אינם בערכו כלל וכלל כר', וכמו מעיינות המשיכה כלל וכל הגילויים הנמצאים מהחזים הרי אין מהחזים מקור למעיינות מאחר שאינו בבחי' תנועה המשיכה כ"א המעיינות הנמצאים מן החזים אבל לא שהוא מקור להם, ולכן כל המעיינות אינם נמצאים מן החזים יוכן בחי' הצצמות שאינו בגדר המשיכה וממילא מערכו כלל כר', וכמ"כ יוכן בחי' הצצמות שאינו בגדר המשיכה וממילא אינו בגדר מקור וכל הגילויים הם באין ערוך כר' * . ובהו הוא אמיתת היתרון

(*) אמנם מה שהצצמות אינו בבחי' המשיכה אין ענינו שהוא בחי' העור והתפשטות וכמו הנקודה שענינה הוא בחי' הצמצום והעלים להיות בבחי' העור והתפשטות כר' כ"א העור המשיכה הוא מפני שהוא בחי' עצמת והעצם הוא בלתי מחגלה כר' כי העור ההתפשטות שייך ג"כ בבחי' דבר הנמשך דלפי שהוא למעלה מבחי' הגילוי המשיכו באופן כוח שהוא בחי' העור ההתפשטות כר' (וי"ל דהיינו דהו שנקודת הרשימה כוללת בתוכה האר הקדום כר' כנ"ל, אבל עצם נקודת הרשימה מצ"ע שהיא בחי' העלים הוא לפי שהיא בחי' הצצמות דא"ס כר', ומ"מ ה"ה בחי' רשום בלבד והיינו בעצם כר', בחי' נקודה כר'), אבל בחי' הצצמות הוא שאינו בגדר המשיכה בעצם כר', אבל בעצמתו הוא בבחי' מרחק הנבלה מובל. וענין המרחק אינו בחי' אורד ורחוק דמקבל ח"ו שהוא בחי' שטח המובל כ"א בחי' מרחק עצמי מצד עצמו וכמו מרחק החתום שהוא מרחק עצמי כר' וכמ"ש ענין במרחק י"ה שהוא בחי' מרחק הצצמי דא"ס עצומה שהוא בחי' כלי גבול האמיתי כר').

כח יותר עליון והוא משרש ומקור הקו כר', דהנה הקו שרשו הוא מהאו"ס שלפני הצמצום וכמ"ש בע"ז ואו המשיך אור מבחי' העניגול כר', ואם היות דהמשיכה הקו בגילוי הוא מהנקודה דרשימה כר' כנ"ל, הרי זהו מה שהרשימה כללת בתוכה בחי' האור שלפני הצמצום כר' כנ"ל, והגם שבהרשימה הוא בבחי' העלים והעור המשיכות שהוא מה שהיא עושה בחי' ההגבלה כר', י"ל שהרי בחי' גילוי המשיכה הקו ה"ו תנועה הפכית מבחי' הנקודה והיינו להיות גילוי אור כר', ונת"ל דהו מפני שהעיקר מה שעלה ברצונו הוא שיהי' המשיכה דהו סיבת הצמצום לכן גם שנתצמצם נמשך אור"כ בבחי' גילוי כר'. ונמצא הנהיג כר', ולכן יש בהקו ג"כ בחי' הנלי גבול שהוא מפני ששרשו בעצם הוא מבחי' הענישה ע"י הקו כר' כמ"ש במ"א, שהוא מפני ששרשו בעצם הוא מבחי' או"ס שלפני הצמצום הנכבד, וגם המשיכה בגילוי הוא מצד בחי' הרצון הפשוט שלפני הצמצום כר', ומ"מ פועל בו הרשימה להיות כללות המשיכה בחי' מרחק ונקי קו המדה שמורד בחי' מדידת האורות וכלים בחי' הנבלה וכלל, אמנם סוף סימונו בחי' מל' ששם מסתוים הקו מאר בחי' שרשו הקדום שלפני הצמצום הוא בחי' הרצון המשיכה ובהי' ההשערה ששיעור בעצמו בכח כר' כר' דוקא בחי' בייחוד בלתי לפי ששם דוקא מאר בחי' ימצא בחי' מל' דוקא בחי' הריכוז בייחוד בלתי לפי ששם דוקא מאר בחי' שרשו ומקור כמו שהוא קודם שבא בחי' גבול בהרשימה כר', והנה כ"ז הוא בחי' יתרון ומקור בחי' עצמות דמ"ל מצד הקו, והיתרון גדול בחי' שטח בחי' שרשו ומקור בחי' עצמות דא"ס שלמעלה גם משרש ומקור הקו, שהוא הטעם מ"ש כל התחלים העלמים אל הים הים אינו מלא כר' וידוע דהתחלים הם בחי' חספי' העליונות שמאירים במל' בחי' ים העליון הים אינו מלא משפע זאת וכמ"ש אר"כ לא שבעה מים כר', והיינו לפי שמגיע בבחי' הצצמית שלמעלה מעלה גם משרש ומקור דהמשיפע, ולכן לא שבעה בהאר השפע של המשפיע כר', ולכא' אין זה מוכן מאחר שמו הקו נעשה השטח איד יניע השטח למעלה

גם משרש ומקור הקו כר', אך הענין הוא דהנה יש ב' בחי' שטח הא' בחי' השטח של המקבל שנעשה מן הקו שהוא מודד ומובל ע"ס מדידת הקו וכמו אמת הבנין שמודד את האורך ורוחב הבנין שחבנין מודד ומובל בארוב ורחבו כר', וכמו מדידת האותיות שהן במדה וגבול כר', דהדוגמא מזה למעלה הן בחי' מדידת הכלים ובכלל בחי' השטח דמ"ל שמודד ומובל ע"ס מאמר קו המדה שיש בוה מדידת והגבלה עד פה תבוא ותו לא כר', וגם מה שיכול להיות הריבוי וההתפשטות בחי' השטח דמ"ל מצד שרש ומקור הקו שהוא בחי' עליית הרצון ומה ששיעור בעצמו בכח מה שעתיד להיות בפועל ה"ה בלי גבול האמיתי, שהרי שיעור בעצמו בכח מה שעתיד להיות בפועל ה"ה מה שהמשיפע משער בעצמו אופן המקבל וההשפעה איליו שבהכרח מובל גם הוא לפי אופן הנבלה המקבל כר', והגם דשם הוא בחי' כלי גבול באמת כן הוא דלגבי העולמות הוא בחי' כלי גבול ממש, אבל באו"ס עצמו אין זה בחי' כלי גבול האמיתי מאחר שהוא לצורך השפע במקבלים כר', ובאמת

ענין המה"ץ וההוררים רעים מקלקלים ופוגמים מאד בנפש, כי מהי הוא לבוש הדבוק ומיוחד בנפש וממילא ה"ה פוגם בנפש מאד, אמנם כמיר"כ הוא כפסם הדיבור וכ"ש במעשה ר"ל, וכן בר"כ כשמשים אל לבו כללות ריחוקו ארץ שהוא מרחוק מאלקות בתכלית ונוגע לחוד פנימיות נקודת לבבו וצורך כמר נמשו בצעקה פנימיות ועצמיות כו', הנה ענין במרחב י"ה שמוניע בבחי' פנימיות ועצמות א"ס ממש להיות המשכת העצמות בבחי' מל' בגילוי כו', והה"ע במרחב י"ה בחי' מרחב העצמי, ומה שבחי' הרחובות הוא ברי"ה דוקא יובן ממשמ"ת לקמן בעזרה"ת בענין מי ברא אלהי, ובבחי' זו אין שום מצרבות כלל דשם אנו שייך ניקודת כלל ח"ו, וכידוע דמה שיכולים לקבל מהמקור היינו מבחי' חיצונית המקיף, אבל בבחי' הפנימיות אין להם שום ניקודת כלל, אדרבה משם הם מתבטלים ונאבדים לגמרי וכמיש' וכל אויבד יכרתו כו', וכן הוא בעבודה דבהתעוררות בחי' פנימיות שנהפך כל עצמותו לגמרי מכל וכל עצמותו עי"ה נעשה האהבהפכה בהנה"כ שנהפך כל עצמותו לגמרי מכל וכל והרע נודח ונפסד לגמרי כו', והנה ענין במרחב י"ה בחי' מרחב העצמי שנמשך במל' דבמדרי' זו אין מצרבות כ"א כולה מנחה והשקט כו'.

בט"ד, ליל ב' דחג הסוכות

ולקחתם לכם כיום הראשון פרי עץ הור כפות תמרים כו', הנה יש מצות פסיטות שגא' בהם לכם וכמו ברי' מינים שבכליל שגא' ולקחתם לכם ובשמע"צ בחי' עצות מהי' לכם וא"י עיני במדרי' פ' בא פטי' והידי יהיו לך לכדיד ואין לורים אתך, והיינו דמה שגא' לכם הוא שחם לך לכדיד כו', וצ"ל והלא כל המצות הן לישראל דוקא, ולמה נא' במצות אלו דוקא לכם שחם לך לכדיד כו'. והנה נודע מ"ש במ"ה כוונה הלולא בקצרת שחם להמשיך בחי' הדעת בנקי' דו"א העומדת בחוה דו"א וצ"ל מה שייכ"ס ה"מ שבכליל לבחי' הדעת שפעי' ממשיכים בחי' הדעת במל'. ולחי' צל"ק מנענע"ל שיש ב' בחי' שחם הוא השטח העצמי מוגבל שהוא מרחב העצמי הקי המודד, והב' בחי' השטח העצמי הכלתי מוגבל הוא בחי' מרחב העצמי דא"ס כו' ועי"נ נעין תחלתו כסופן דבבחי' מל' שהיא סוכ"ד דאצ"י יש בה מבחי' מרחב העצמי שהוא בחי' תחלת הכל כו' כב"ל, והוה טעם המרחב הקי דמל' שהיא בבחי' התרחבות יתירה באין צורך גם משרש ומקור הקי המשפיע בה, לפי שבה דוקא יש בחי' המרחב העצמי דא"ס עצומה"ה ממש כו'. והנה עי"ס הנ"ל יתפרש משארד"ל אימתי הוא גדול כשהוא בעיני אלקינז דבבחי' מל' שהיא עיני אלקינז בה זע"י מתגלה בחי' גדולתו העצמית מה שלגדולתו אין חקר כו', והנה ענין נוסף על מה שאמר קודם גדול התי כו', דהנה התי' הוא בחי' גילוי הקי וכידוע דהתי' הוא שרש ואורוה כו' ואומר

דבחי' שחם דבחי' מל' שמקבל מבחי' שחם העצמי דא"ס כו', דבחי' שחם העצמי יכול לבוא גם בבחי' שחם המקבל וכמו עדי"ס נהרות המתהווים ממי מעיינות הרי שחם הנהרות מוגבלי' לפי אופן המעיינות שנמשכים מהם, ומי"ס יש לפעמים התרחבות גדולה בהרות ברייבי ביותר שלא בערך המעיינות כלל וכמו נהרות מליפ"ס מיכרד (שבת דס"ה ע"ב) דהוה מה שתהרות מתברכים מעצם התהום (עמ"ש ברוס' שם שהתהום עולה כו') ברייבי ביותר שלא בערך המעיינות כלל כו', ונמצא שבהשטח של המקבל נמשך מבחי' השטח העצמי והעשה כו' ג"כ הרייבי ביותר כמו מצד השטח והמרחב העצמי כו'. והענין הוא דהנה יודע שיש ג' מדרי' יש ואין ויש, ויש הראשון הוא בחי' יש האמיתי והוא בחי' המרחב העצמי שחם הכלתי מוגבל כו', והיש השני הוא בחי' הייש של המקבל שהוא בחי' השטח הנעשה מן הקי שהוא בחי' האין המקור להיש של המקבל הוא מוגבל לפי אופן מדידת הקי כו', אמנם באמת שרש הייש של המקבל למעלה מעלה מבחי' הייש האמיתי המשפיע ששרשו מבחי' הייש האמיתי, והוה אמיתית ענין דנעוץ תחילתו כסופן וסופן בתחלתו דתחלה הוא בחי' עצמות א"ס שאין לו תחלה ואין לו תכלית, ונקי' תחלה עי"ס שהוא תחלה הכל שכולם נמצאים ממנו והוא מציאותו מעצמותו ועי"ס נקי' תחלה כו', ונעוץ תח"כ"ס וסוכ"ת דבחי' מל' שהיא סוכ"ד שהוא בחי' שחם של המקבל היא משרשת בתחלתו בבחי' העצמות שהוא תחלת הכל כו', וכאשר נאצלה בחי' המל' יש בה דוקא בחי' נעיצת התחלה שהוא בחי' המרחב העצמי כו', והוה הכי שיש במל' להיות מאין ליש מפני שיש בה בחי' נעיצת התחלה בחי' עצמות א"ס דמציאותו מעצמותו דכסונו ויכולתו דוקא להיות מאין ליש כו', והוה הטעם בעליית המל' שהמל' עולה למעלה מכל הספי' עד בבחי' העצמות ממש דדיינו לפי שהיא מושרשת בבחי' העצמות וכמיש' בחו"ר דסליקת לאתר דאתגורת ממנו דאיהו א"ס כו', ולכן ג"כ יש בה דוקא בחי' המרחב להיות בבחי' התרחבות יתירה בבחי' מל' גבול ממש שוהו מצד המרחב העצמי דעצמות א"ס שהוא בחי' השטח הכלתי מוגבל דבחי' זו יש בבחי' מל' דוקא כו'.

ועי"נ יובן ענין במרחב י"ה דהיינו בחי' המרחב העצמי דמהועי"ס ית' שוהו שרש ענין בנין המל' דרי"ה להמשיך בחי' המרחב והשטח העצמי בבחי' השטח המקבל שיאיר בחי' גילוי א"ס במל' דא' יהי' הנגילוי בעולמות שהיו העולמות בטלים במציאות ממש וכמיש"ת בעזרה"ת, וכ"י הוא עי"ס המוצר קראתי דכדי' להמשיך בחי' הפנימיות העצמות דא"ס הוא עי"ס עבודה כפס ג"כ בבחי' פנימיות ועצמות נפש ממש וכמו ממעמקים קראתי בחי' עומק לעומק שהוא בחי' היחידה שבנפש כמיש"ת, והי"ע תקיעת שופר שהוא בחי' אצקת פנימיות מעומקא דליבא מבחי' פנימיות הנפש, והעיקר שבכברים תרועה שדוע' נגוח וילולי יליל שהוא חזות כל העצם כו' וכמיש"ת, והוה בא מן המוצר כשצר לו מכל עניניו כשהוא ממארי דחושבא להשוב היטיב כל מושבותיו ודיבוריו וכ"ש מעשה ח"ו אשר לא לה' המה ובאמת